

SPERANȚA

Noiembrie 2021

Anul 7, Nr. 93

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

Cea mai lungă carantină...

Radio Vocea Evangheliei Timișoara

Isus Cristos - NĂDEJDEA NOASTRĂ

Dorel Brîndaș

Biserica din Pergam

Teofil Ciortuz

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oamenii!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției:
35 Reid Street, Brown Hill,
3350 Victoria, Australia.
Telefon: 0423 659 724,
email: sperantaus@gmail.com

CÂTEVA CUVINTE DESPRE ISTORICUL REVISTEI SPERANȚA

Revista Speranța a apărut pentru prima oară în luna Aprilie 2014. A plecat din Biserica Baptistă Speranța, Melbourne, fiind sprijinită de păstorul Daniel P. Nicolici. Mai târziu devine o publicație a Bisericilor Baptiste din Australia căreia i s-au alăturat mai mulți slujitori ai Bisericii ca și consilieri spirituali, precum și Ioan Ciobotă de la RVE Timișoara, și Adrian Buzgău, de la Maranata Melbourne; de asemenea mai mulți corespondenți voluntari din Australia.

Scopul revistei este de a duce Evanghelia în casele românilor, împreună cu știri din Biserici, gânduri și meditații spirituale, poezii creștine, îndemnuri la donații și binefaceri în contextul creștin și comunitar.

Întreaga lucrare a revistei este dusă la îndeplinire prin contribuția voluntară a tuturor celor care s-au dedicat acestei chemări.

Mulțumim tuturor care au fost alături de noi în această lucrare și vă invităm pe toți să colaborați împreună cu noi la lucrarea revistei.

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni.

Erată - Anul de apariție este 7 și nu 8 (vezi coperta).
Costică Oprănescu, editor

Revista Speranța va tipări și anul acesta Calendarul Agape, anul 2022. Este un calendar care încearcă să unească toate Bisericile Române din Australia într-un lanț de rugăciune. Anul trecut au participat la această chemare 18 Biserici Evanghelice Române din Australia. Anul acesta calendarul cuprinde sărbătorile creștine, un program de citire a Bibliei într-un an, și un plan săptămânal de memorare a unor versete biblice

Pentru actualizarea și finalizarea calendarului, păstorii sunt rugați să trimită la redacția Revistei Speranța o fotografie cu Biserica în ansamblu, (credincioșii și participanții), o fotografie a păstorului și soției, și o listă sumară cu cereri de rugăciune. Așteptăm aceste detalii până la data de 1 Decembrie 2021, la adresa redacției sperantaus@gmail.com

PARTENERII REVISTEI SPERANȚA

ROMAN LAWYERS

**8
8
MARGARETA ULICI
AGENTS
.COM.AU**

**Commonwealth
Bank**

Lucy Schneider

PROFESSIONAL
MIGRATION SERVICES

EMBLEM
CONSULT

admin@emblemconsult.com

Cristina Pomana
Registered Migration Agent
MARN: 1517005
Emblem Consult Pty Ltd.

Sorrana Remnick

**WINMOORE
LAWYERS**
COMMITMENT
EXCELLENCE
RESULTS

*Café
Transylvania*

- înscriere la facultate sau master
- aplicații pentru viză de student
- asistență GRATUITĂ de la A la Z

Ștefan
T: 0434 542 030
E: info@hello-australia.com.au

Kate Delinke

VASS PORUMB PHOTO STUDIO

See further. Go further.

Ramona Martinovici
Mobile: 0424 515 676

Email: rmartinovici@riseconsortium.com

Traian Secară
Minister of religion

UN MESAJ PENTRU TINE

(continuare din ediția trecută)

CELE ȘAPTE SCRISORI - Apocalipsa cap. 2-3 - *Biserica din Pergam*
Păstor Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă, Melbourne

[Cartea Apocalipsa – explicată simplu!]

BISERICA DIN PERGAM ESTE A TREIA CĂREIA I SE ADRESEAZĂ DOMNUL

Tema acestei scrisori eu o numesc așa: „*Elimină învățăturile false și practicile păcătoase din viața ta*”.

Aceasta este chemarea Domnului Isus pentru această Biserică, și cred că se aplică și la viața personală, la credinciosul individual, la păstorul Bisericii, chiar luând-o în mod larg, la creștinism.

„**Știu unde locuiești**” - Poziția geografică pentru locuitorii din Pergam era problematică, era un loc de intersectare a drumurilor comerciale, era un loc cu multă imoralitate și idolatrie.

„**acolo unde este scaunul de domnie al satanei...**” - În Apocalipsa, capitolele 4 și 5, vedem scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dar pe pământ, acolo, în Pergam era ceea ce se numește scaunul de domnie al satanei. Aici era locuința satanei, un loc cu o influență și o prezență demonică, în care Dumnezeu, în harul Său, a așezat o Biserică. Acestei Biserici, așezată într-o poziție geografică atât de problematică, Domnul Isus îi spune:

„**Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam...**”. Începutul este cu o învățătură care se strecoară din nou: învățătura Nicolaiților, aceeași ca cea a lui Balaam: imoralitate sexuală și idolatrie. Erau câțiva oameni în Biserica din Pergam care țineau de această învățătură. Domnul Isus spunea: „**Puțin aluat dospește toată plămădeala**”.

„**Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin de învățăturile Nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te, dar...**” Soluția Domnului Isus Cristos pentru o Biserică sau pentru un credincios, în care au pătruns aceste elemente străine de idolatrie și imoralitate, este pocăința. Altfel,

„**voi veni la tine și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele...**”, și Domnul adaugă:

„**Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acel care-l primește**”.

Când un atlet la jocurile olimpice antice ieșea biruitor într-o probă sportivă, primea o piatră albă, care era un fel de permis de intrare la festivitățile care urmau până la terminarea jocurilor olimpice. Cred că Domnul Isus va da această piatră celor care vor birui pentru a avea acces la festivitățile finale, la nunta Mielului.

Ce ne spune scrisoarea aceasta? Nu uitați, dacă găsiți în dumneavoastră sau în cercul în care umblați, între oamenii care vă înconjoară, sau în Biserica noastră, dacă găsim învățături care țin de imoralitate și de idolatrie, lucruri pe care Biblia le interzice, chiar dacă nu le numește Balam și Nicolaiți, când găsim astfel de lucruri trebuie eliminate, scoase afară, date la o parte, și să ne pocăim de ele.

Dacă în viața cuiva vine gândul imoral, stricat, lucruri care sunt atât de promovate în lumea de azi, dă-l la o parte și pocăiește-te.

Ceea ce lumea numește astăzi educație sexuală pentru copii este pur și simplu pornografie prin cărțile pe care profesorii le aduc la clasă și la care părinții nu au acces. Când astfel de lucruri pătrund în viața noastră trebuie să stăm în rugăciune și să ne curățim de astfel de învățături, căci numai cei care rămân lângă învățătura adevărată a lui Dumnezeu vor birui și vor avea acces la festivitatea finală, la intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă este o învățătură străină de Cuvântul lui Dumnezeu, o învățătură care îngăduie păcatul: „*lasă că merge și cu lumea, cum au mers și părinții noștri*”, această învățătură păcătoasă înlătur-o și pocăiește-te. Aceasta este responsabilitatea noastră, să ne curățim de lucrurile lumii acesteia și să ne pocăim.

Apostolul Ioan ne spune: „*Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac*”.

(1 Ioan 2:15-17)

Poporul lui Dumnezeu, care așteaptă venirea Domnului, se cunoaște prin aceasta:

„*Cine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El însuși este curat*”. (1 Ioan 3:3) Amin.

(va continua)

RĂZBOIUL SPIRITUAL AL ZILELOR DIN URMĂ

Păstor Cornel Ghiță, Maranata, Melbourne

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. Efeseni 6:12

Biblia vorbește foarte mult despre această luptă spirituală pe care cel credincios o are de dat. Apostolul Pavel aproape în fiecare epistolă face referire la lupta lui. El spune: *„eu mă lupt, dar nu ca unul care lovește cu pumnul în vânt, u alerg pentru premiul ceresc”, iar spre sfârșitul vieții lui, îi scrie lui Timotei: „m-am luptat lupta cea bună, am păzit credința, mă așteaptă cununa”.*

Semne din zilele din urmă

Perioada zilelor din urmă a început cu coborârea Duhului Sfânt și continuă până la revenirea Domnului. Pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului Isus Cristos, multe din semnele pe care le-am văzut în istoria Bisericii se vor amplifica și, de asemenea, vor apare semne specifice. Ce se întâmplă în Biserică atunci când ne apropiem de revenirea Domnului Isus? Scriptura ne dă lumină și în această privință. Un text ajutător este 2 Timotei 3.

Vor fi tot mai mulți care vor avea doar o formă de evlavie

Biserica va deveni foarte pestriță. Va fi foarte greu să deosebești cine este creștin și cine nu este. Oamenii aceștia vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, neascultători, fără dragoste firească, obraznici. Ei vor începe să-și manifeste natura lor în Biserică. Nu trebuie să cădem în ispita de a ne uita în jur ca să vedem cine este

născut din nou și cine nu este. Acum este momentul să ne uităm fiecare în noi înșine, apoi să ne analizăm în familie. Pe măsură ce ne apropiem de venirea Domnului, parcă nu mai este viața aceea spirituală intensă.

Scopul pe care diavolul îl are nu este acela de a produce suferință, durere, necaz, dezordine, lipsă de unitate, boală, deși acestea se întâmplă acolo unde este influența diavolului, pentru că asta este natura lui. Scopul pe care el îl are este de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, dacă este cu putință chiar și pe cei aleși. Pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului, cel rău știe că nu mai are mult și răcnește ca un leu, se dezlănțuie și caută să lovească pe cât mai mulți și să-i facă să se răzvrătească și să lupte, împreună cu el, împotriva lui Dumnezeu.

În această perioadă mulți credincioși, în special cei mai în vârstă, se întreabă: *„oare ce se întâmplă, parcă tot mai mulți din Biserică au doar o formă de evlavie, dar n-au putere”.*

Unitatea și părtășia în Biserică

Unitatea parcă scade tot mai mult, și acesta este un caz general, fiecare Biserică se luptă cu această problemă. Scade intensitatea părtășiei, nu mai ai cui să-ți deschizi inima, într-o Biserică cu sute de membri nu găsești pe nimeni care să simtă cu tine, să ți se alăture în post și rugăciune în cazul în care treci printr-o perioadă grea.

Scăderea puterii spirituale

Un alt lucru care se va întâmpla pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului Isus Cristos este faptul că va scade puterea spirituală în Biserică. Sunt duhuri, care prin prezența lor, ca o pâclă grea, blochează puterea, împiedică manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Vor fi tot mai mulți credincioși care vor fi robiți de tot felul de duhuri, începând de la slujitori. Vor fi robiți de duhuri de mândrie, de frică, de lăcomie. Și când se adună împreună un grup de oameni în care fiecare este biruit și robit de tot felul de duhuri, este foarte greu să simți acolo prezența și manifestarea Duhului Sfânt. În Biserică vor fi tot mai mulți hulitori, batjocoritori, defăimători, bârfitori. Aceasta va fi situația la modul general în Biserici înainte de venirea Domnului.

Dar ce fac frații?

Ce facem noi pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului?

Unii vor fi descurajați și vor spune: *„nu mai are rost...”*, își vor pierde dragostea de a mai veni la Casa lui Dumnezeu, dragostea pentru Dumnezeu, vor fi îndoielnici, și fiecare va fi lovit de cel rău într-un fel sau altul.

Alții vor fi ispitiți să fie ca și ceilalți, vor spune ca și Asaf: *„Degeaba mi-am curățit eu mâinile și inima că mă uit la cei din jur care fac răul, chiar credincioși, și uite ce bine le merge, n-au parte de suferință...”*. Și tot mai mulți vor lăsa standardele lui Dumnezeu și vor fi ca și ceilalți.

Vor fi tot mai mulți oameni care-și spun creștini, dar care se vor duce după învățători străine. Vor vrea să audă tot felul de explicații ieșite din comun, iar tot mai puțini vor căuta să privească atent în Scripturi, tot mai puțini se vor prăbuși pe genunchi cerând lumina Duhului Sfânt pentru a înțelege voia lui Dumnezeu. Tot mai puțini vor înțelege că esența luptei creștine este să continui să-L iubesc pe Dumnezeu din toată puterea, din toată inima, din tot cugetul meu și pe aproapele meu ca pe mine însumi. Tot mai puțini vor fi aceia care vor fi neliniștiți că s-au răcit în inima lor față de frați, de surori, că nu mai au aceeași dragoste, că nu mai simt cu bucuriile, cu durerile altora. Și acesta este un semn.

(continuare la pag. 15)

Rolul nostru în Biserică (extras din predică)

Păstor Daniel Brânzei

Prin anul 1984 Biserica noastră a intrat sub aripa Bisericii Grace Community Church, care în fiecare săptămână ne trimitea unul din păstorii lor care să ne învețe pe noi, românii, ce înseamnă să trăim creștinismul. Unul dintre cei care au venit a fost Al Maunt, un om extraordinar, foarte simplu.

Într-una din aceste seri de echipare a liderilor el ne-a pus o întrebare fiecăruia. A întrebat pe primul:

„Dumneata ce faci în Biserică?”. Fratele a răspuns:

„Eu sunt casier”.

„Bine, și ce faci în Biserică?”.

„Păi... eu adun banii de la colecte și îi duc la bancă și pe urmă îi distribui așa cum primesc directive de la fratele păstor și de la comitet”. Al Mount îi răspunde:

„Pentru asta puteai să te angajezi la bancă, eu nu asta te-am întrebat, ce faci la bancă, eu te-am întrebat ce faci în Biserică”. Fratele, săracu', s-a pierdut de tot și a zis:

„Eu mă ocup cu partea financiară...”.

„Nu, frate, pentru asta trebuia să te angajezi la bancă. Ce faci în Biserică? Spune-mi cu cine lucrezi?”

„Păi, în domeniul financiar am pe un frate care adună colecta, altul care mai merge la bancă, am cam cinci oameni cu care colaborez”. La care fratele Al îi răspunde:

„Deci acesta este câmpul tău de lucru! Și ce vrei de la oamenii aceștia?”.

„Păi, să mă ajute, să fie atenți să nu se fure banii... să ducă banii la bancă...”, la care fratele Al l-a întrerupt:

„Frate, tot de bani și de bancă îmi vorbești, eu te întreb de Biserică, ce faci în Biserică?”.

Eu m-am gândit că nici eu, ca păstor, nu l-am întrebat așa ceva, chiar m-am gândit ce-i voi răspunde eu... Al a spus:

„Uite ce zice apostolul Pavel: *Pasiunea mea, chemarea mea, prioritatea mea este să văd crescând în voi chipul Domnului Isus, ca să înfățișez pe orice om desăvârșit în ziua cea mare, a întâlnirii cu Dumnezeu*. Uite ce să faci de acum înainte: Să începi să te rogi pentru oamenii ăștia pe care Biserica și Dumnezeu ți i-a dat, să postești pentru ei. Când vă adunați să numărați banii, discutați despre problemele lor, rugați-vă unul pentru celălalt, discutați descoperiri din Cuvânt; pasiunea ta este să îl vezi pe Isus Cristos crescând în viața lor. Asta este treaba dumitale în Biserică”.

Apoi a întrebat alt lider:

„Dumneata ce faci în Biserică?”.

„Eu mă ocup cu lauda, cu muzica”.

„O, foarte frumos, și ce faci?”.

„Eu, împreună cu fratele păstor aleg cântările și repertoriul corului, orchestra...”.

„Până acum mi-ai spus niște lucruri pe care le poți face în afara Bisericii, la un teatru, la un conservator, dar eu te-am întrebat ce faci în Biserică?”.

„Eu sunt cu partea muzicală, laud pe Domnul și conduc închinarea...”.

„Frate, nu ai înțeles, uite ce să faci de acum înainte: ai foarte mare câmp de lucru, orchestra, corul, nu-i așa? Să îi scrii pe toți pe o foaie de hârtie și de azi înainte să vezi crescând în ei chipul Domnului Isus Cristos. Asta trebuie să te consume, să te ardă mai mult decât dacă ei cântă fals sau cântă foarte bine, asta e chemarea pe care o ai din partea lui Dumnezeu pentru Biserica asta”.

L-a întrebat pe al treilea:

„Dumneata ce faci în Biserică?”. El a răspuns repede:

„Eu sunt administrator și eu veghez să crească chipul Domnului Isus Cristos în toți...”. Șmecher, ca orice român, a știut ce să răspundă în calitate de administrator.

A ajuns și la mine și m-a întrebat: „Daniel, tu ce faci?”.

„Să te ferească Dumnezeu de dorința să ai mai mulți, când cei pe care deja ți i-a dat ca și câmp de lucru nu au crescut în omul duhovnicesc. Strădania și bucuria ta este să vezi crescând chipul Domnului Isus în fiecare dintre ei. Amin.”

CEA MAI LUNGĂ CARANTINĂ DIN LUME

INTERVIU - Ioan Ciobotă de la Radio Vocea Evangheliei Timișoara, cu păstorul Mircea Cîmpean, Melbourne

În emisiunea **La ordinea zilei**, la data de 6 Octombrie, s-a discutat despre criza din Australia în perioada de pandemie, care sunt restricțiile impuse și care este situația în această parte a lumii. A fost invitat la această emisiune Mircea Cîmpean, păstor la Biserica Penticostală Tabor, Melbourne, președintele Asociației Românilor din Australia.

Reporter Ioan Ciobotă: Am auzit câte ceva despre ceea ce se întâmplă în Australia, dar vă rog să ne spuneți care este situația reală.

Păstor Mircea Cîmpean: Situația este destul de grea. Melbourne este cel mai închis oraș din lume - 246 de zile de izolare la data de 4 Octombrie. În timpul acestui *lockdown* nu am putut ieși afară din casă decât pentru a merge la doctor, la shop. Industria a încetat, cu excepția anumitor departamente.

Reporter: Cum se desfășoară viața în Melbourne, cum reacționează oamenii, creștinii, cum este viața Bisericii?

Păstor Mircea Cîmpean: Suntem în al șaselea *lockdown*, adică în carantină totală. De opt săptămâni nu ne-am adunat și nu se vede încă lumină la capătul tunelului. Anul acesta doar de câteva ori s-a adunat Biserica în mod fizic. Ne întâlnim *online*.

Reporter: Cum vedeți problema drepturilor fundamentale? Am văzut că în anumite zone sunt reacții dure între mulțimi de manifestanți și forțele de ordine.

Ps. Mircea Cîmpean: Este o situație grea. Avem în Biserică bătrâni în casele de bătrâni. Nu i-am putut vizita de aproape doi ani, chiar la telefon este foarte greu să-i contactăm. Acești oameni nu pot să iasă din camera lor, afară, în curte. O dată pe săptămână pot avea o oră sau două într-o cameră comună unde se pot întâlni. Este foarte critică situația, cu toate că nu le lipsește mâncarea, au tot ceea ce le trebuie, dar ceea ce le lipsește este contactul fizic. Ca și păstor, aș dori să mă rog cu ei, să ascult ceea ce ei au să spună. Cât despre protestele contra vaccinului, așa cum a-ți putut vedea, sunt proteste puternice, în special în ultimele două săptămâni. Aici aș vrea să aduc la realitate un fapt: nu este important vaccinul acesta, dacă e bun sau nu. Important de remarcat este obligativitatea de a lua vaccinul. Se oferă avantaje celor care se vaccinează: poți fi mai liber, poți merge la teatru, la o cafea, la o plimbare undeva... Asta este problema majoră care a polarizat toate protestele care au fost de câteva săptămâni. Au ieșit în stradă oameni cu probleme disperate. Nu au fost neonaziști, nici vagabonzi, nici oameni de dreapta, așa cum i-a numit presa

australiană, au fost pur și simplu oameni (vaccinați sau nu) care au simțit că li se ia libertatea, așa cum simțim cu toții, și nu numai în Australia, ci în toată lumea.

Reporter: În România, în ultimul timp Guvernul a venit cu o nouă soluție de a-i convinge pe oameni să se vaccineze, au scos o loterie a celor vaccinați, la care s-au înscris cam șase sute de mii de români. Câștigul este destul de important. Care sunt metodele folosite de Guvernul Australian pentru a-i convinge pe oameni?

Ps. Mircea Cîmpean: Se folosește aceeași metodă pe tot pământul. De aici reiese obligativitatea vaccinului. Și noi avem o loterie aici. Câștigul este între o mie și un milion de dolari, lunar.

Reporter: Mi se pare așa de mârșav acest fel de ademenire. Oamenii ar trebui să se vaccineze din convingere.

Ps. Mircea Cîmpean: Ai dreptate, dar hai să privim în spate la tot ce se întâmplă în lumea întreagă. Noi, ca și creștini, știm de fapt că este o influență puternică a celui rău. Din păcate, această influență a cuprins aproape întreg pământul și folosește aceeași metodă de constrângere, de a te penaliza, de a te amenda, forța de a te obliga, de a te atrage cu „bună”, de a te cumpăra cu bani. Această cumpărare este de fapt o perdea, dar trebuie să vedem amăgirea la care suntem supuși și pregătirea mondială pentru ceva mai grozav. Ca și oameni creștini, trebuie să fim conștienți de lucrul acesta, să fim pregătiți și să ne punem toată încrederea în Dumnezeu.

Reporter: Se pune întrebarea dacă este vaccinul acesta „semnul fiarei”. Și răspunsul era: Nu, nu este, însă infrastructura este deja pregătită. Acum, după zece luni de când a început vaccinul observăm că dacă nu ești vaccinat nu mai poți să vinzi și să cumperi anumite lucruri, nu mai poți să te închini - în Australia deja Bisericile sunt închise. Semnul din Apocalipsa 13 este pentru mic și mare, robi și slobozi, bogați și săraci, și este legat de închinare, de a cumpăra și de a vinde și de mâna dreaptă și frunte. Închinarea și vânzarea-cumpărarea au apărut deja, mai este semnul... În legătură cu această problemă ce ne spuneți?

Ps. Mircea Câmpean: Aceasta este o problemă majoră. Ca președinte al Comunității Române primesc telefoane de la părinți, de la studenți care sunt foarte îngrijorați. În Australia vaccinul nu este obligatoriu, legal, dar este o condiție de la Departamentul de sănătate ca să poți face anumite lucrări, cum este cazul studenților care au terminat o facultate, dar nu pot să intre la examenul final pentru că nu vor să ia vaccinul. Asta se motivează că este spre *siguranța personală*.

Biserica trebuie să vadă că este ceva în spatele acestor constrângeri și mă rog Domnului să nu se creeze o ruptură între noi - vaccinații și nevaccinații, care sunt cei buni... și care nu. Noi trebuie să vedem mai departe problema serioasă cu care suntem confrunțați.

La locul de muncă este la fel. Ești liber să vii la lucru, dar, pentru „*siguranța ta*”, nu ești primit până nu ești vaccinat. Asta înseamnă că ți se ia dreptul fundamental de supraviețuire. Aceasta se întâmplă în toate domeniile, inclusiv în domeniul sanitar. Dacă nu iei vaccinul, ești înlocuit. Ceea ce observ de aici este faptul că omul nu mai are valoare. De fapt omul niciodată nu a avut valoare în fața autorităților lumii și nici acum. Nu există omenie, ești înlăturat fără a se lua în considerare faptul că ani de zile ai fost consecvent și harnic în lucrul tău. Dacă nu ești vaccinat, se aduc alții din alte părți, din alte țări, care să te înlocuiască pe tine.

Omul se simte fără nici o valoare și aici este frumusețea Scripturii. Citim în Isaia 43, la versetul 1: „*Nu te teme de nimic căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume; ești al meu*”, iar la versetul 4: „*De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc...*”. În fața lui Dumnezeu avem preț, dar în fața lumii, cât timp suntem în tonul ei suntem bineveniți, dacă am ieșit din tonul lumii suntem eliminați fără nicio părere de rău. Și

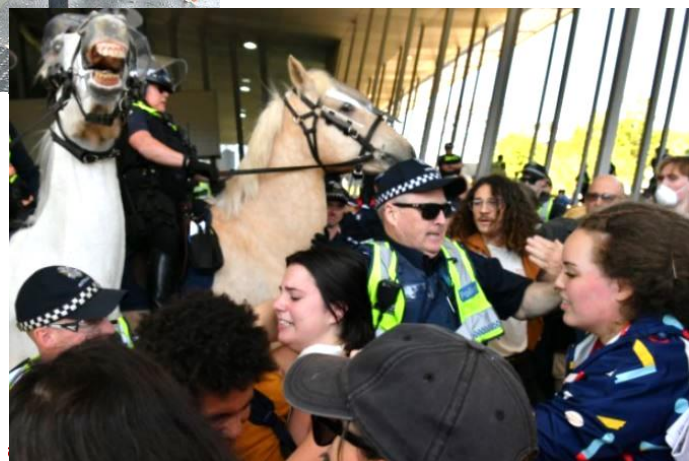
asta se întâmplă în Australia acum. Australia stă bine din punct de vedere financiar - economic și își permite să ne plătească pentru faptul că stăm acasă. Mi-am putut plăti muncitorii cu \$750 pe săptămână din fondurile alocate de Guvern. Firmele au fost ajutate, suntem ajutați, nu se poate plânge nimeni în privința asta. Dar problema este aceasta: ne vindem pe bani dreptul de a fi liberi... Oamenii stau liniștiți acasă, sunt mulțumiți pentru că sunt plătiți, dar trebuie să vedem pericolul care ne așteaptă.

Reporter: Știm că în Australia sunt zone unde nu sunt probleme.

Ps. Mircea Câmpean: Victoria este statul cel mai închis, în schimb cei din Australia de Vest se pot întâlni la Biserică, la fel și cei din Queensland. Dar nu ne putem vizita de la un stat la altul. Fiecare stat a avut anumite perioade de lockdown. Statul nostru, Victoria, este un stat record, suntem închiși deja de 246 de zile.

Reporter: În această perioadă rugăciunea noastră către Dumnezeu este ca să nu îngăduie în familiile noastre dezbinări pornite de la acest vaccin, să nu apară rupturi în Biserică și, de asemenea, în societate. Să ne rugăm ca guvernele să renunțe la aceste presiuni anormale asupra oamenilor care au o anumită reținere în privința acestui vaccin.

Ps. Mircea Câmpean: Noi ne-am întâlnit ca și păstori la nivel australian, în mod special în Melbourne, și am hotărât ca luna Octombrie să fie lună de post și rugăciune. Fiecare Biserică și-a ales o zi, Biserica Tabor este miercuri. Încurajez toată creștinătatea din România să se roage ca Dumnezeu să ne dea discernământ și putere ca să rămânem credincioși și să putem ieși biruitori în aceste vremuri în care trăim.

REEVALUEAZĂ-ȚI MOTIVAȚIILE (PARTEA I)

Păstor Natanael Costea

Fragmente din cartea „19 lecții de la Covid pe care Biserica NU le poate ignora”.

Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.

De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.

Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții. (Psalmul 46:1-3)

Primul și cel mai întâlnit sentiment, după ce veștile despre coronavirus ne-au bombardat ochii și urechile, a fost frica. Și nimeni nu a fost scutit, creștini și necreștini laolaltă, tineri și bătrâni, națiuni estice și vestice, sănătoși și bolnavi, toți temându-se de ce e mai rău. A fost reală. Am simțit-o cu toții. Ne-a cuprins pe toți fără vreun avertisment și ne-a înfășurat. Ne-a tulburat și ne-a deranjat. Ne-a făcut să umblăm și să vorbim. Ne-a îngrijorat și ne-a neliniștit. Pe majoritatea i-a îngrozit și pe alții chiar i-a paralizat. Am început să ne temem nu doar de virus, ci și de alți oameni. Părea că oricine ar putea deveni o amenințare și trebuia să ne temem de toată lumea. Frica a fost atât de reală încât a blocat oamenii atât emoțional, cât și fizic. Câțiva dintre vecinii mei nu au ieșit din casele lor timp de câteva săptămâni, iar aici, în Australia de Vest, nici nu au fost instituite măsuri atât de restrictive.

Nu știu vreun eveniment sau situație din istoria recentă să fi adus un nivel atât de mare de frică la nivel global. Frica a închis națiuni, state, orașe, afaceri, birouri, fabrici, mijloace de transport, școli, săli

de spectacol, stadioane și chiar și Biserici. Nimeni nu a fost cruțat. Ce învățăm de aici? Biserica trebuie să realizeze faptul că trăim în niște vremuri conduse de frică. Poate că nu e atât de intensă ca în cazul calamităților din trecut, dar frica din societate este foarte reală. Biserica, de asemenea, trebuie să își dea seama că majoritatea creștinilor, într-un fel sau în altul, sunt profund afectați de această frică. Iar acest fapt nu poate fi ignorat.

Creștinătatea, în general, prezintă lumii o față curajoasă, și de obicei limbajul ei este ancorat în pasaje care abordează credința. Este minunat să auzi și să vezi asemenea versete; totuși, nu sunt sigur cât sunt de reale pentru cei care le rostesc. Una dintre zicalele care se aud mai des și chiar și eu am ținut o predică pe această temă, la fel ca mulți alți predicatori, este „credință în locul fricii”. Sună înălțător și minunat! Dar cât de real este acolo în tranșeele din viața noastră? Unul dintre cele mai bune teste la care Domnul m-a pus în perioada de coronavirus a fost felul cum mă raportează la criza fricii. El m-a provocat să mă cercetez prin: „De ce tot pui întrebări de genul: Dacă...?”

DACĂ?

La fel ca mine, sigur te-ai întrebat de multe ori: „Ce va fi dacă?” în această perioadă. Începând de la:

- Dacă eu sau cineva din familia mea va contacta virusul?
 - Dacă cineva apropiat mie va muri?
 - Dacă eu voi muri?
 - Ce voi face dacă îmi voi pierde slujba sau afacerea?
 - Dacă nu voi putea plăti rata la casă?
 - Ce voi face dacă mi se vor termina banii?
 - Dacă nu voi putea călători?
 - Dacă nu voi putea să-mi vizitez familia și prietenii timp de câțiva ani?
 - Ce se va întâmpla dacă nu voi putea să merg la Biserică pentru câteva luni?
 - Dacă Biserica se va destrăma?
 - Dacă membrii Bisericii nu vor da zeciuiala?
 - Dacă Biserica mea va trebui să renunțe la clădire permanent?
- Iar lista cu **Ce va fi dacă...** ar putea continua la nesfârșit.

Domnul m-a confruntat, întrebându-mă de ce tot pun aceste întrebări. Ce aduc ele? Îndoială. Neliniște. Îngrijorare. Cel mai simplu răspuns cu care am putut veni la întrebările Lui a fost că am vrut, într-un fel sau altul, să am puțin control asupra situației, să pregătesc o oarecare cale de ieșire din aceste scenarii, dacă urmau să apară. Și cred că aici este problema. Este cu dublu tăiș. Pe deoparte aș fi vrut control, de parcă ar fi fost posibil. Aceasta m-a smerit. Domnul este suveranul, nu eu. El domnește, nu eu. El controlează, nu eu. El este Domnul peste tot, nu eu. Pe de altă parte, acestea sunt scenarii ipotetice, nu realități. Din nou, cu fața la pământ.

Sunt povești închipuite, care cel mai probabil nu se vor întâmpla. Sunt doar în mintea mea, create pentru că am permis fricii să îmi stăpânească mintea. Dumnezeu m-a făcut să mă examinez. Și încă mai am de lucrat aici. Așa că mă detoxific de scenariiile „Ce-ar fi dacă...?”. Sunt destule situații reale care au nevoie de atenția mea. Și pentru cele care vor apărea în viitor, mă voi ocupa de ele pe măsură ce apar. Faptul că mă îngrijorez pentru ele doar îmi va fura bucuria realității actuale și îmi va afecta perspectiva pentru viitor. Așa că, raportându-ne la Dumnezeu, ce fel de perspectivă și gândire are El pregătite pentru noi? El a spus să înlocuim „Ce-ar fi dacă...?” cu „Chiar dacă”.

CHIAR DACĂ!

Ancora pe care dorește Domnul să o avem în timpul acestei pandemii și a altor situații tulburătoare din viețile noastre este că El este Domnul și că noi ne putem încrede în

protecția și puterea Lui – chiar dacă cel mai îngrozitor scenariu ar deveni realitate. Regele David ne asigură de grija lui Dumnezeu în timpul încercărilor grele prin care trecem în timpul vieții. Într-una dintre cele mai celebre scrieri ale lui, Psalmul 23, el spune în versetul 4:

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine”.

Dacă avem această atitudine, că nu contează ce se întâmplă pe viitor, chiar dacă am trece prin cele mai adânci văi ale experienței umane, evenimente în care moartea este iminentă, nu ne temem de nimic pentru că Domnul este cu noi. Această siguranță alungă incertitudinea care a adus frica peste noi. Acesta este secretul încrederii noastre. **Dumnezeu este Emanuel – Dumnezeu cu noi.**

Deseori se spune că în Biblie regăsim 366 afirmații „Nu te teme”, câte una pentru fiecare zi a anului, inclusiv pentru anul bisect. Dumnezeu nu vrea ca noi să trecem prin nicio zi fără ca El să ne asigure de aceasta. El știe că în fiecare zi va trebui să ne luptăm – să alegem credința în locul fricii. Trebuie să fim conștienți de această realitate, să absorbim aceste cuvinte și să le lăsăm să devină realitate. Citind câteva versete biblice și meditănd asupra lor, vedem cum credința noastră este întărită. Știm că această credință vine în urma auzirii, acceptării și întrupării Cuvântului lui Dumnezeu în noi. În timp ce citești aceste rânduri, credința ta este întărită în urma Cuvântului auzit și apoi explicat pe scurt.

Așa că lasă-mă să te întreb ceva: Unde sunt credincioșii în acest moment? Unde sunt ei în umblarea lor cu Cristos? Care este atmosfera în comunitatea creștină? Cum i-a învățat Biserica să combată frica? Sunt oameni ancorați în Cuvânt și oameni ai Cuvântului lui Dumnezeu? Pot umbla ei prin valea aceasta? Vor rezista ei? Le este frică? De ce sunt creștinii înfricoșați? *(va urma)*

Lacrimi fertile

Charles H. Spurgeon

BY BARZILAIENDAN

„Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare”. (Isaia 30:18)

Cea mai verde iarbă se găsește acolo unde cad cele mai multe ploi. Deci presupun că ceața și ploaia mărunță a Irlandei sunt cele care o fac să fie „Insula de smarald”. Și acolo unde găsești ceața larg răspândită a necazurilor și ploaia mărunță a suferinței, vei găsi întotdeauna inimi verzi ca smaraldul care sunt pline de frunzișul frumos al mângâierii și dragostei lui Dumnezeu.

* Dragă creștine, să nu spui: „Unde sunt toate rândunelele? Toate s-au dus – au murit”. Nu, nu au murit. Pur și simplu au traversat în zbor marea albastră și adâncă, zburând spre un pământ îndepărtat; dar ele se vor întoarce din nou în curând.

* Copil al lui Dumnezeu, să nu spui: „Toate florile au murit – iarna le-a omorât, așa că s-au dus”. Nu! Deși iarna le-a acoperit cu o haină albă de nea, ele își vor scoate iarăși capetele și vor fi vii foarte curând.

* O, credinciosule, să nu spui că soarele a ars complet, doar pentru că l-a ascuns un nor. Nu, el e încă acolo, plănuiind o vară pentru tine; pentru că atunci când va străluci din nou, va face ca acei nori să-și picure ploile de aprilie, fiecare din ele o mamă pentru o minunată floare de mai.

Mai presus de toate, ține minte – când Dumnezeu își ascunde fața de tine, să nu spui că te-a uitat. Pur și simplu El așteaptă puțin ca să te facă să-L iubești mai mult. Și odată ce va veni, te vei bucura cu inexprimabila „bucurie a Domnului” (Neemia 8:10). Așteptarea după El îți exersează darul de har și-ți testează credința. De aceea continuă să aștepti cu nădejde, pentru că deși promisiunea poate să întârzie, niciodată nu va veni prea târziu.

Păstor Dorel Brindaș, Biserica Harul Melbourne

Într-o lume fără nădejde,

într-o lume a problemelor, într-o lume a păcatului, unde oamenii sunt dezorientați, vestea bună este că Isus Cristos este nădejdea Bisericii, nădejdea familiei, a societății, El este nădejdea lumii. Păcatul însă, și faptul că oamenii nu s-au ancorat în nădejdea aceasta, este o mare pierdere pentru societate. Oamenii au întors spatele lui Dumnezeu în vremurile acestea când suntem tot mai aproape de ora când Domnul va veni. Este șocant când vezi că atât de mulți oameni nici măcar nu vor să audă de Dumnezeu. Din statistici aflăm că doar 10 % dintre tineri mai cred astăzi în Dumnezeu, se mai gândesc la viitorul pe care Domnul Isus l-a câștigat cu sângele Său scump pe dealul Golgotei.

Dacă Îl ai pe Cristos, ai nădejde, ai un viitor glorios, pe care nimeni nu ți-l poate lua. Poate va veni vremea ca să ne pierdem casele pe care le avem, lucrurile pe care le-am agonisit o viață întreagă. Poate unii dintre noi ne vom pierde chiar viața din cauza mărturiei credinței noastre în Domnul Isus Cristos, dar nimeni nu ne poate lua nădejdea în viitorul glorios pe care ni l-a promis Domnul. Citim în Romani 5:1-2: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei

lui Dumnezeu”. Bucurie în nădejde! Nădejdea noastră este despre un viitor glorios, un viitor pe care Domnul ni l-a pregătit.

Viitorul acesta glorios despre care Scriptura vorbește intră în proprietatea noastră ca moștenire pe care Domnul Isus ni l-a pregătit. Te-ai gândit vre-odată că va veni ziua când va trebui să lași aici, jos, pe pământ, totul, poate familia, lucrurile materiale pe care le-ai agonisit cu sudoarea frunții? Te-ai gândit că odată ai să pleci din lumea aceasta? Întrebarea este: Încotro te îndrepti, care este viitorul tău? Profetul Ieremia ne spune din parte Domnului: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. Acest viitor a fost semnat la cruce, la Gogota, și această semnătură, pe care a făcut-o Domnul Isus Cristos cu însuși sângele Lui, nu o poate falsifica nimeni. Chiar dacă astăzi au apărut în lume așa de mulți învățători falși, cristoși falși, profeți mincinoși, Cel care a semnat la Golgota veșnicia noastră este Domnul Isus. Chiar dacă vom pierde totul pe acest pământ, nimeni nu ne poate lua această nădejde în viitorul glorios pe care Domnul ni l-a promis.

Așa că haidem să privim mai mult spre Cer, să nu lăsăm problemele lumii actuale să ne fure nădejdea pe care ne-am pus-o în Domnul nostru. Poate ar fi mai bine să închidem televizorul și să deschidem mai mult Scriptura. În Scriptură Dumnezeu ne vorbește despre siguranța că ceea ce El promite va duce la îndeplinire.

Chiar dacă zilele de astăzi sunt nesigure, chiar dacă trăim într-un haos de nedescris, noi trebuie să ne încredem în promisiunile lui Dumnezeu. Viitorul nostru este o realitate care depășește orice înțelegere umană. Apostolul Pavel ne spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1 Corinteni 2:9)

Dacă Îl aștepti în fiecare zi pe Domnul, trăiești cu nădejdea veșniciei. Viitorul care-i așteaptă pe copiii lui Dumnezeu este un viitor și o locație nouă. În Apocalipsa ni se vorbește despre un pământ nou. Dumnezeu pregătește ceva nou pentru noi, un loc unde soarele va lipsi, luna nu va mai fi, un loc unde nu va mai fi lacrimă, boală, moarte.

„Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” (Apocalipsa 21:5)

Vom fi veșnic în prezența lui Dumnezeu și în prezența Celui care ne-a răscumpărat. Vom trăi în sărbătoare continuă.

Nu-ți este dor de veșnicie?

Nu-ți este dor de Acela care a pregătit totul pentru noi, pentru ca în ziua de apoi să avem o bucurie deplină, să pășim într-un viitor glorios și luminos împreună cu El? Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pregătește-ți hainele, pregătește-ți uleiul din candelă, fii gata pentru momentul acela când trâmbița va răsună și-l vom întâmpina pe Domnul în văzduh. Acasă, acasă în Împărăția Cerurilor va fi cel mai bine. Atunci vom înțelege totul pe deplin, vom înțelege dragostea lui Dumnezeu cum n-am înțeles-o niciodată.

Nu ai vrea să ajungi acolo, la Tatăl? Dacă vrei acest lucru, puneți astăzi viața în rânduială, pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău.

Reamintim cititorilor Revistei Speranța că se apropie timpul de reînnoire a abonamentelor.

Puteți face acesta prin corespondenții din Biserici, sau adresându-vă direct la adresa redacției: sperantaus@gmail.com.

Acont-ul revistei: Romanian Speranta Association Inc., National Australia Bank, BSB : 083214, CONT Nr: 879530941 Costul unui abonament este de \$40.00 pe an. În unele cazuri se aplică și cheltuieli de transport.

DOAMNE, ATINGE-NE DIN NOU!

Ligia Șeman - 20 octombrie, 2021

Dragi creștini, cât de mult am putea înfrumuseța fața urâtă a lumii, schimonosită de această criză, dacă ne-am iubi pur și simplu... Dacă ne-am culca sub oblăduirea unui gând sau cuvânt de binecuvântare, dacă ne-am trezi cu dorința să facem lucruri mărunte, care pot schimba destine veșnice.

Cât de frumoasă ar fi lumea dacă am găsi protecție în relațiile dintre noi și astfel uniți să înaintăm pentru a intra în moștenirea pe care Domnul a pregătit-o Bisericii Sale, în Cristos, pentru această generație.

E normal să greșim unii față de alții pentru că suntem oameni imperfecti, dar e Perfecțiunea în noi, printre noi și în lumea din jurul nostru când iubim pur și simplu ca un copil, ca un copil care nu complică lucrurile. Așa precum orice ființă umană a fost creată să aibă o copilărie inocentă, tot așa orice creștin a fost creat, ca făptură nouă în Cristos, să iubească necondiționat. Doar când suntem și rămânem în această iubire suntem fericiți și putem aduce mângâierea și îndurarea lui Dumnezeu în inima celor îndurerați.

Am urmărit aseară un reportaj la televiziunea *Alfa & Omega*, despre sclavia sexuală prin care trec un număr copleșitor de femei din România, Republica Moldova și alte țări ale lumii... Mă gândeam: „Cum ar fi lumea dacă noi, creștinii, am plânge cu inima Domnului pentru aceste comori prețioase ascunse în noroiul lumii și terfelite de puterea întunericului? Ah! Dacă ne-ar păsa cu adevărat... Să îl rugăm pe Domnul să pună în inima noastră o infimă picătură din simțirea Lui pentru suferințele lor. Să ne concentrăm la durerea inimii Tatălui pentru suflete ca acestea!”.

Am ascultat comunicatul președintelui țării... De ieri până azi atâtea sute de inimi au încetat să bată... Să ne trezim cei ce ne numim *creștini practicanți*! Doar în 24 de ore au intrat peste 500 de suflete din neamul nostru în veșnicie! Oare, ne pasă de cei ce trec din lumea aceasta nemântuiți? De familiile acestora? Sau suntem prea storși de luptele interioare dintre noi, sau prea preocupați de lucruri firești sau bunăstarea familiilor noastre spre a mai avea resurse pentru ceea ce este important cu adevărat?

O, Doamne, din inima Ta curg lacrimi de durere pentru sufletele celor pentru care Te-ai jertfit... Și cred că, dacă am putea înțelege doar o picătură din infinitul durerii Tale de la Ghetsimani, când Te-ai rugat: „Tată, fă-i una”, pentru ca lumea să înțeleagă iubirea și cât de mult se poate pierde în infinita veșnicie din pricina inimilor împietrite de iubirea sinelui... Cum ne-am arunca cu fața la pământ abandonând orice încălțăminte pământească și am striga în agonie: „Aprinde-ne ca pe rugul din pustie, ori dacă nu, ce sens are să trăim?”.

Doamne, atinge-ne din nou!

Peste noi Tu mâna Ta să o pui și iubirea Ta să ardă în noi.

Doamne, atinge-ne din nou!

Să ne-atingi pe fiecare prin puterea jertfei Tale,

Să fim vii pentru Împărăția Ta!

DOAMNE, ATINGE-NE DIN NOU!

Cu Dumnezeu în subterană

(Reprodus cu permisiunea fratelui Mihai Wurmbran)

„Ai ceva de spus?”

„Îl iubesc pe Dumnezeu...”

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

După aproape trei ani de detenție în totală izolare, mă aflam în pragul morții. Scurpam adesea sânge. Colonelul Dulgheru a spus:

„Noi nu suntem ucigași, ca naștii. Vrem ca tu să trăiești – și să suferi.”

A fost adus un specialist. Temându-se de contaminare, acesta a pus diagnosticul prin vizeta celulei. S-a dat ordin să fiu transferat la spitalul închisorii Văcărești. M-au scos din celulele de la subsol și, ieșind în curtea Ministerului de Interne, am văzut din nou stelele și lumina lunii. Culcat într-o ambulanță, am prins în fugă imagini familiare din București. Mergeam în direcția casei mele și o clipă am crezut că mă duceau să mor acasă. Când aproape ajunsesem, mașina a cotit și a început să urce un deal de la periferia orașului. Am știut atunci că ne îndreptam spre Văcărești, care fusese cândva una din cele mai mari mănăstiri ale Bucureștiului, transformată în pușcărie. Minunata Biserică și capelă deveniseră magazii. Câțiva pereți dintre chiliile călugărilor fuseseră dărâmați, iar în camerele mari obținute deținuții erau înghesuiți cu zecile. Rămăseseră în picioare câteva chilii în care unii din cei închiși puteau fi ținuți în izolare. Mi-au pus un cearșaf în cap înainte ca gardienii să mă ridice și să mă scoată din ambulanță, m-au înșfăcat pe sub brațe și, mai mult târât decât cărat pe sus, m-au dus prin curte și apoi sus, pe niște scări, și de-a lungul unui pridvor.

Când au luat cearșaful, am văzut că eram singur într-o chilie îngustă. Unica mobilă – un pat. Am auzit pe un ofițer spunându-i unui gardian afară, pe verandă: „N-are voie nimeni să-l vadă pe acest om în afară de doctor, și asta numai în prezența dumată. Dar nimeni, nici doctorul, n-are voie să vorbească cu el.” Existența mea trebuia să rămână în continuare un secret. În urma acestor precauții, gardianul, un om mărunț, încăruntit, a devenit curios. După plecarea ofițerului, m-a întrebat cine sunt. I-am răspuns: „Sunt păstor și un copil al lui Dumnezeu”. Mi-a șoptit, aplecându-se asupra mea: „Slăvit să fie Domnul! Sunt un ostaș al Domnului”. Făcea parte din Oastea Domnului, o mișcare de

trezire a credinței, ce ființa înăuntrul Bisericii ortodoxe. Numele lui era Tăchici. Ne-am spus unul altuia versete din Biblie, iar el, pe cât a îndrăznit, m-a ajutat. (Au existat gardieni care au fost condamnați la doisprezece ani de închisoare fiindcă au dat un măr sau o țigară unui deținut.)

Dormeam puțin, dar celula avea o fereastră prin care puteam vedea iarăși cerul, iar dimineața mă trezea un sunet ciudat: cântec de păsărele. Trecuse atâta timp de când nu-l mai auzisem! I-am spus lui Tăchici:

„Martin Luther, când se plimba prin pădure, își ridica pălăria și zicea, adresându-se păsărelelor: *„Bună dimineața, teologilor! Voi vă treziți și cântați. Dar eu, nebun bătrân, știu mai puțin decât voi și mă necăjesc pentru toate cele în loc să le las, pur și simplu, în grija Tatălui ceresc”*.”

.....

Într-o zi, când aveam febră mare și mă simțeam slăbit, au venit iarăși gardienii după mine. M-au legat la ochi și m-au condus de-a lungul unui coridor. Când mi-au luat legătura, m-am văzut într-o cameră spațioasă, cu ferestre zăbrelete. În fața mea, îndărătul unei mese, ședea patru bărbați și o femeie. Era procesul meu, iar aceștia erau judecătorii mei. „A fost numit din oficiu un avocat ca să te apere”, a spus președintele completului, adăugând: „A renunțat să citeze martori ai apărării. Poți să iei loc.”

Gardienii m-au sprijinit ca să stau pe un scaun, în timp ce mi se făcea o injecție întăritoare. Când valurile de greață și de amețeală mi-au trecut, procurorul era în picioare. El și-a continuat interminabilul rechizitoriu: spionaj în serviciul Misiunii Bisericii Scandinave și al Consiliului Mondial al Bisericilor, propagarea ideologiei imperialiste sub masca religiei, infiltrând această ideologie și în rândurile partidului, cu scopul real de a-l distruge ș.a.m.d. În timp ce el continua, am simțit că alunec de pe scaun, iar desfășurarea ședinței a fost amânată până când mi s-a mai administrat încă o injecție. Avocatul apărării a făcut tot ce a putut – nu prea mult însă.

„Ai ceva de spus?”, m-a întrebat președintele. Vocea lui părea să vină de departe, iar camera se întunecase. Un singur lucru a răsarit în mintea mea confuză. „Îl iubesc pe Dumnezeu”, am zis. Mi-am auzit sentința: douăzeci de ani de muncă grea. Procesul durase zece minute. La plecare, am fost iarăși legat la ochi.

Într-o zi, Tăchici mi-a șoptit: „Veți pleca. Domnul să vă aibă în pază!”. Un alt gardian i s-a alăturat și, între ei, am fost dus la poarta principală. La picioare mi s-au pus lanțurile reglementare. Am fost urcat într-un camion în care se mai aflau vreo patruzeci de bărbați și câteva femei. Toți, chiar și cei bolnavi, erau în lanțuri. Lângă mine, o fată a început să plângă. Am încercat s-o liniștesc. „Nu vă amintiți de mine?”, a suspinat ea. M-am uitat mai atent, dar chipul ei nu mi-a spus mare lucru. „Am făcut parte din Biserica dumneavoastră.” După arestarea mea, sărăcia o silise să fure, mi-a spus. Acum trebuia să ispășească o condamnare de trei luni. „Mi-e așa rușine!” Vocea îi era plină de lacrimi. „Veneam în Biserica în care slujeați, iar acum dumneavoastră sunteți un martir, iar eu o hoată.”

„Și eu sunt un păcătos, mântuit prin mila Domnului. Crede în Cristos și toate păcatele îți vor fi iertate.” Ea mi-a sărutat mâna, făgăduind că la eliberare îi va înștiința pe ai mei că mă văzuse.

La un nod de cale ferată, am fost urcați într-un vagon special pentru deținuți. Ferestrele erau mici și opace. În timp ce trenul nostru se târa încet pe câmpie și pe

dealurile de la poalele Carpaților, am descoperit că toți aveam tuberculoză și am conchis că suntem cu toții trimiși la Târgu Ocna, unde exista un sanatoriu pentru deținuți tebeciști. Mai bine de patru veacuri, mulți condamnați muriseră în ocnele de sare de acolo, iar în urmă cu treizeci de ani celebrul doctor Romașcanu clădise un sanatoriu pe care l-a donat statului. Înainte de a fi preluat de comuniști, sanatoriul avusese o reputație excelentă.

După o călătorie de aproape patru sute de kilometri, care a durat o zi și o noapte, am ajuns la Târgu Ocna, un oraș de treizeci de mii de locuitori. Am fost așezat într-o căruță, împreună cu alți șase inși incapabili să meargă pe jos. Ceilalți, supravegheați de gardieni, s-au târât cum au putut până la o clădire mare de la marginea orașului. Pe când eram dus înăuntru, am văzut un chip cunoscut. Era doctorul Coastaș Banu, un fost legionar care se convertise și devenise un prieten al familiei mele. După ce am fost ajutat să mă urc într-un pat din camera de carantină, doctorul m-a examinat.

„Sunt și eu deținut aici”, a spus el „dar mi se îngăduie să lucrez ca doctor. Nu avem decât o doctoriță oficială și nicio infirmieră, așa că trebuie să ne îngrijim cât putem de bine unul pe altul.”

Mi-a luat temperatura și m-a examinat.

„Nu vreau să te mint, a spus. Nu e nimic de făcut. S-ar putea să nu mai ai decât două săptămâni de trăit. Încearcă să mănânci ceea ce ți se dă, deși mâncarea nu e bună. Altfel...” Mi-a pus o mână pe umăr, apoi s-a depărtat.

(va urma)

IN MEMORIAM

În ziua de 22 octombrie 2021,, fratele Savu Matei și-a sfârșit alergarea, iar acum este în locul unde nu mai este suferință, boală, lacrimi și durere. Acum este la Acela pe care L-a slujit, el și cei dragi ai lui plecați mai devreme. Lasă în urmă o soție îndurerată, copii, nepoți, pe sora Elisabeta cu familia, și multe alte rude dragi, prieteni buni și frați în Domnul, atât în Australia cât și în America și în România.

Rămânem copleșiți de durerea despărțirii, dar avem în suflet speranța revederii și ne rugăm ca Dumnezeu să mângâie familia îndoliată.

(extras din necrolog)

M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui. (2 Timotei 4:7-8)

Savu Matei
(1952-2021)

Cu siguranță, „Bunul” nu va putea fi înlocuit!

„NOI SUNTEM CREȘTINI, CREDEM BIBLIA, CREDEM ÎN DUMNEZEU, CREDEM ÎN UNITATEA FAMILIEI”

DISCURSUL PĂSTORULUI VIOREL IUGA CU OCAZIA PROTESTULUI DIN VIENA, DIN DATA DE 9 OCTOMBRIE, PENTRU A DENUNȚA ABUZURILE JUGENDAMT, ȘI ÎN SOLIDARITATE CU FAMILIA FURDUI

Chiar dacă astăzi suntem aici pentru familia Furdui, chiar dacă vorbim despre această zi, îmi place să credem toți, să înțelegem toți că nu este vorba numai despre o familie și doar despre o zi.

Cazul Furdui și încă alte multe cazuri ca acesta deschid un subiect mult mai larg: subiectul democrație, libertate de exprimare, libertate de credință, libertate de a înțelege viața în familie așa cum ne-o poruncește Dumnezeu, libertate de a ne crește copiii pe principii și valori care nu se schimbă de la o generație la alta. Aș vrea să înțelegem bine: creștinismul este o religie a iubirii. Pentru că Dumnezeu nostru este dragoste, este absurd să te gândești că un creștin poate avea ură în gândirea lui. Biblia, care este Cartea de căpătâi a creștinului, ne învață să iubim. Să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim familia, să ne iubim semenii, să ne iubim chiar și vrășmașii. Un creștin autentic nu poate să abuzeze, nu poate să discrimineze.

Din capul locului spunem că noi, Biserica, suntem împotriva oricărui abuz, a oricărei nedreptăți. Și aceasta începe cu familia. Niciodată creștinismul nu va promova abuzuri în familie. Dar pe de altă parte, creștinismul nu poate să tolereze abuzuri nici din partea altor instituții. Despre familia Furdui ni s-a spus că este o familie iubitoare, încadrată în societate, care lucrează pentru binele societății, o familie în dreptul căreia Biserica spune lucruri pozitive. Dar în timp ce această familie încearcă să-și trăiască viața în normalitatea pe care o înțelege din Scriptură, nu credem că este nici drept, nici democratic ca cineva să intervină și să-i spună unui părinte ce să creadă despre familie, despre copii, care sunt principiile pe care ne creștem copiii. O creștere normală, sănătoasă din punct de vedere spiritual, pentru un copil, este în mijlocul familiei.

Aici este vorba de niște principii, și noi am ajuns să ne întrebăm: într-o societate liberă și democratică mai am voie să cred Sfânta Scriptură, mai am voie să o mai aplic în familie, mai am voie să le spun copiilor mei ce este drept și ce este nedrept, ce înseamnă adevăr și ce înseamnă minciună, cine are autoritate limitată și cine are autoritate absolută? Am ajuns să mă întreb dacă, într-o comunitate democratică, Biserica își mai are locul sau nu.

Noi avem o Carte Sfântă, care nu ne este dată de o societate, o Carte care nu a făcut și nu face discriminare, ci ne învață la iubire și la adevăr. Ne spune cum să ne întemeiem familiile, cum să ne creștem copiii, cum să ne reparăm propriile greșeli și cum să fim utili în societate, și, da, noi credem în veșnicie, iar Biblia ne învață cum să ne pregătim pentru veșnicie.

Este adevărat că fiecare copil suferă când părintele face o greșală, dar de cele mai multe ori, într-o familie iubitoare și stabilă, știți cât ține supărarea copilului? Două, trei minute, până tata și mama îl iau în brațe, îl sărută, îi spun „te iubesc”, și încearcă să repare împreună. Cine poate să spună ce daune sufletești se produc în mintea și în sufletul unui copil care este despărțit de familie o lună, trei, un an, sau cine mai știe cât timp? Cine repară toate acele daune? Nimeni nu are voie să greșească pe sufletul, viața și veșnicia copiilor noștri.

M-aș bucura din toată inima ca ziua de astăzi să fie ultima zi de protest pentru familia Furdui. Dar, dacă Dumnezeu nu face o minune, acesta nu va fi ultimul protest. Pe de-o parte ne vom pleca genunchii înaintea lui Dumnezeu, care a întemeiat familia, căruia l-am predat copiii noștri, și Dumnezeu îi va ocroti. Dumnezeu va face minunea ca să vină copiii familiei Furdui acasă. În același timp, cu respect, cu demnitate, apreciind tot ce este bun într-o societate democratică, vom folosi toate pârghiile necesare ca să le spunem altora:

„Noi suntem creștini, credem Biblia, credem în Dumnezeu, credem în unitatea familiei”. Noi vrem ca familia să crească împreună pentru că doar așa ne va binecuvânta Dumnezeu și doar așa vom rămâne și noi o binecuvântare pentru societatea în care suntem pentru o vreme.

Aici nu este vorba doar de copiii familie Furdui, ci este vorba și despre noi și despre viitorul nostru, pe care, în afară de mâna lui Dumnezeu, nu-l încredințăm nimănui. Vrem, cu iubire, cu demnitate și responsabilitate să creștem o generație plăcută lui Dumnezeu și utilă societății vremelnice în care trăim.

Nu este vorba despre balenă...

„Atunci Domnul i-a vorbit lui Iona a doua oară.” (Iona 3:1)

Dintre toate cărțile Bibliei, probabil cea mai cunoscută și studiată este cartea lui Iona.

Numele lui Iona ne amintește de istoria în care el a fost înghițit de o așa-numită balenă. Cu toate acestea, Biblia nu spune niciodată că o „balenă” l-a înghițit pe Iona. Poate o fi fost, cine știe?! Termenul pe care Biblia îl folosește pentru creatura care l-a înghițit pe Iona este

„un pește mare” (Iona 1:17 NKJV). O altă traducere vorbește despre „un monstru marin”. Este posibil să fi fost o creatură care există și astăzi, ca o balenă, sau poate că a fost o creație unică pe care Dumnezeu a făcut-o tocmai pentru a-l găzdui, pentru scurt timp, pe Iona. Poate că a fost o ființă marină acum dispărută. Oricare ar fi fost, chiar nu cred că este important, sincer, pentru că există doar trei versete în Biblie despre acest pește masiv. Peștele nu este punctul central al acestei cărți, doar joacă un rol în evenimente.

Accentul cărții lui Iona nu este pus asupra balenei (sau a marelui pește); aici este vorba despre Dumnezeu! Petrecem prea mult timp vorbind despre marele pește și nu suficient timp vorbim despre Marele Dumnezeu.

Iată adevăratul mesaj al lui Iona: Dumnezeu oferă a doua șansă.

Păcatul este un dezastru și ori de câte ori fugi de Dumnezeu, vei cădea. Mai întâi Iona a coborât la lafo, apoi a coborât în corabie și apoi a coborât în mare. Și apoi a coborât în burta peștelui, care a coborât în adâncurile mării.

Păcatul te va duce mai departe decât vrei să mergi, te va ține mai mult decât vrei să rămâi și te va costa mai mult decât vrei să plătești.

Totuși, Dumnezeu i-a dat lui Iona o a doua șansă. Și pentru că Iona a ajuns în sfârșit să-L asculte, probabil a avut loc cea mai mare trezire spirituală din istoria omenirii.

Păstor Greg Laurie

RĂZBOIUL SPIRITUAL AL ZILELOR DIN URMĂ

(continuare de la pag.4)

Păstor Cornel Ghiță, Maranata, Melbourne

Cernerea

Și totuși, după tot ceea ce am spus, scopul pe care l-am avut prin acest mesaj este unul de încurajare, de îmbărbătare. Este un mesaj relevant și actual pentru noi, acum. Este adevărat că foarte mulți, înainte de revenirea Domnului Isus, vor avea doar o formă de evlavie, dar cei care sunt credincioși cu adevărat se vor apropia tot mai mult de Domnul. Sigur, copiii Domnului vor avea momente de descurajare în urma loviturilor celui rău, poate vor avea momente de supărare chiar față de Domnul. Dar nu va trece mult timp și ei se vor apropia mai mult de Domnul. Aici se face cernerea. Când sunt perioade liniștite, cu multă binecuvântare, în Biserică toți îl laudă pe Domnul, copii ai lui Dumnezeu care sunt născuți din Dumnezeu, dar și alții care au doar o formă de evlavie îl laudă pe Domnul. Aceștia se înșală, nu-și dau seama, dar este o atmosferă plăcută în Casa Domnului. Dar pe măsură ce ne apropiem de revenirea Domnului Isus, încep să se cearnă lucrurile. Cine este cu adevărat credincios, acela se va apropia mai mult de Domnul. Duhul lui Dumnezeu va fi acela care ne va cerceta, ne va întări, ne va ajuta să ieșim victorioși până la sfârșit. De aceea frica nu va cuprinde inima și sufletul celui credincios. El știe că este în brațul Domnului Isus Cristos, în brațul Dumnezeului Cel Atotputernic, pentru că nimeni și nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

Nici foamea, nici setea,
Nici moartea de-ar fi,
Nimic de Tine, Doamne,
Nu ne va despărți. Amin

STUDIU DIN EPISTOLA APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE EFESENI

CONDIȚII ESENȚIALE PENTRU ZIDIREA TRUPULUI – BISERICA:
Smerenia, blândețea, îngăduința și îndelunga răbdare

Continuare din numărul trecut

EDUCATIVA

Păstor Beniamin Fărăgău

Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea primită. Chemarea are două dimensiuni: una personală și una corporativă. Chemarea personală este să fim sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu, și ea ne pregătește pentru cea corporativă: „*Noi suntem zidiți împreună ca să fim un Templu sfânt în Domnul*”. A fi un Templu sfânt în Domnul înseamnă a-L avea pe Domnul Însuși locuind în noi și lucrând prin noi, adică a fi plini de toată plinătatea dumnezeirii: de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt. Dar această taină nu poate fi cunoscută în izolare. Ea se împlinește deplin doar împreună cu toți sfinții, deci în relații. Or, cea mai intimă și deci cea mai promițătoare relație în această privință este cea de familie. Se ridică însă întrebarea: Care sunt condițiile de bază care ne permit să ajungem să descoperim taina plinătății dumnezeirii locuind în mijlocul familiei? În Efeseni 4:1-3, Pavel înscrie câteva aspecte care caracterizează o purtare în chip vrednic de chemarea primită: smerenia, blândețea, îndelunga răbdare, îngăduința în dragoste și păstrarea unirii Duhului, prin legătura păcii.

Smerenia este dovada recunoașterii unității Trupului și ne ajută să renunțăm la confortul nostru de dragul confortului lui Dumnezeu. Smerenia ne ajută să recunoaștem că zidim un Templu sfânt pentru Domnul, nu pentru noi și, de aceea, contează părerea și așteptările Lui, nu ale noastre.

Blândețea este dovada recunoașterii diversității Trupului și ne ajută să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, așa cum găsește El cu cale s-o facă.

Îndelunga răbdare și îngăduința dovedesc faptul că recunoaștem că suntem încă în procesul desăvârșirii, a transformării noastre întru chipul și asemănarea lui Cristos, și că acest proces este lucrat de Dumnezeu prin vase și instrumente imperfecte. El ne desăvârșește în măsura în care ne lăsăm folosiți în desăvârșirea altora.

Păstrarea unirii Duhului este posibilă doar prin legătura păcii sau prin legătura împăcării.

Noi — nu doar iudei și neamuri, ci și soți, părinți și copii — suntem zidiți împreună ca să fim un Templu sfânt pentru Domnul. Templul pe care-l zidim materializează nădejdea chemării noastre și bogăția slavei moștenirii lui în sfinți. Bogăția și slava moștenirii noastre este Domnul Însuși locuind în noi și între noi. Deci condițiile care se cer celui care dorește să se implice alături de Cristos în zidirea acestui Templu sunt: *smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și îngăduință*. Numai etalând aceste trăsături vom putea păstra unirea Duhului prin legătura păcii. Textul ne atrage atenția asupra strategiei gândite de Cristos pentru zidirea acestui Templu. El se zidește pornind din familiile noastre, și zidirea lui se realizează prin ceea ce dă fiecare încheietură în măsura ei: Cristos a dat *Bisericii „pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști pe alții păstori și învățători”*, iar El are în vedere „*desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos*”. (Efeseni 4:11-15)

Dar maturitatea Bisericii este dată de maturitatea familiilor ce o compun. La rândul ei, maturitatea și sănătatea familiei este pe măsura maturității și sănătății spirituale a membrilor ei. Nu la întâmplare Dumnezeu a desemnat trei cercuri concentrice pentru existența noastră: (1) în Domnul, (2) în familie și (3) în Biserică. Nu trebuie să uităm că suntem ceea ce suntem doar în unire cu Cristos și ceea ce facem este spre zidirea Trupului doar în măsura în care Cristos lucrează prin noi. Doar în unire cu Cristos contribuim la zidirea familiei. Apostolul Pavel subliniază lucrul acesta vorbind despre lucrarea fiecărei încheieturi. Biserica se definește la răscrucea dintre divin și uman, în toate dimensiunile ei. Astfel încheietura este legătura și conlucrarea dintre fiecare mădular în parte și Cristos. Dacă Domnul este Capul, iar noi suntem mădulele ale Trupului, doar acel mădular care este încheiat cu Cristos și prin care lucrează Cristos, va fi de folos trupului. Pentru ca Isus Cristos să poată da Bisericii apostoli, prooroci, evangheliști, păstori și învățători, mai întâi aceștia trebuie să se fi dat lui Cristos cu întreaga lor ființă și să se fi pus în slujba lui Cristos cu întreaga lor putere.

(continuare la pag. 19)

Trecând prin pandemia aceasta și auzind pe mulți plângându-se de efectele restricției de a sta în *lockdown*, pe mulți ne-a făcut să ne gândim la ce am putea face ca să ne păstrăm mintea întreagă și familia împreună.

Numai de curând am observat, când am citit în Geneza istoria potopului, cum neprihănitul Noe a supraviețuit un „*lockdown*” de nu mai puțin de 376 de zile. Dacă ne gândim mai profund la starea lui și a noastră vom vedea și asemănări și deosebiri: Noe nu a avut televizor, nici calculator, nici telefon și nici măcar o Biblie cu care să-și umple timpul liber. El nu s-a putut mișca nici măcar 5 km, ci numai în spațiul limitat al coridoarelor dintre coliviile și cabinele animalelor mai mari. Mâncarea lor a fost foarte simplă, și nu citim să fi luat apă cu ei în corabie. Cum au supraviețuit atâtea animale fără apă și mâncare mai bine de un an, este greu de explicat sau imaginat. Nu ni se spune nici că Noe și familia lui (8 suflete) s-ar fi plictisit sau s-ar fi plâns înaintea lui Dumnezeu de condițiile lor.

Poate că noi avem mai multe întrebări decât a avut Noe atunci când Dumnezeu i-a dezvăluit planul salvării familiei sale. Cu toate acestea, știm că Dumnezeu i-a spus lui Noe CÂND să intre în corabie (Gen 7:1) și CÂND să iasă afară din corabie (Geneza 8:16).

Dumnezeu, în voia Sa permissivă, a îngăduit acest virus să facă ravagiile pe care le-am văzut. Dumnezeu vede și capătul de dincolo. Întrebarea se pune: Ce facem noi între timp? Din Cuvântul lui Dumnezeu știm că *„toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”*. (Romani 8:28) Dacă-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu vom căuta să înțelegem care este voia Lui pentru viața noastră, și, în timpul pe care-l avem la dispoziție, vom căuta să ne întărim relația cu Dumnezeu și cu cei din familia noastră.

Printre alte activități, m-am gândit că Noe a avut multe stări de vorbă cu Dumnezeu și și-a trăit neprihănirea chiar și în condițiile speciale în care se afla, pentru că apostolul Pavel ne spune despre el că a avut credință și era plin de o teamă sfântă. Din această cauză *„a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”*. (Evrei 11:6) Din pricina neprihănirii, Dumnezeu l-a izbăvit din nenorocirea care a venit peste lumea din vremea lui.

Noi, în Western Australia, am fost binecuvântați peste măsură că nu am avut parte de prea multe zile de *lockdown* și nici nu au fost așa de stricte ca în Victoria și NSW. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru aceasta. Eu nu mă mai uit la TV de când a început pandemia, pentru că

atâtea vești rele și multe din ele neadevărate, nu au avut menirea decât să ne producă multă confuzie și să ne insuflă frică. În schimb m-am desfătat în Cuvântul lui Dumnezeu și ascultând multe predici on line. Ce înseamnă a ne desfăta în Dumnezeu? Potrivit dicționarului explicativ al limbii noastre „desfătare” înseamnă: *„A-și petrece timpul într-o stare de mulțumire, de bucurie, de încântare; a petrece, a se distra; a simți o mare plăcere, a se delecta. A încânta, a fermeca”*.

Psalmul 119 este cel mai lung psalm din Biblie și conține 176 de versete. Ne ia aproximativ 15 minute să-l citim și, după cum vedem, este o rugăciune. La citirea lui ultima dată, atenția mi-a fost atrasă de cuvântul „*desfătare*”, care este pomenit de șapte ori în v. 16, 24, 40, 70, 77, 92 și 174. Desfătarea psalmistului era în Legea Domnului, în poruncile Domnului, în orânduiri și învățăturile Sale, pe care el le considera sfătuitoare lui. Dar ca să ajungi la această stare, să ai o mare plăcere de Dumnezeu și de Cuvântul Lui, trebuie:

- să vrei să te delectezi,
- să-ți placă Cuvântul lui Dumnezeu,
- să iubești Cuvântul și pe Dumnezeu,
- să-ți faci timp pentru Cuvânt,
- să te rogi lui Dumnezeu,
- să practici aceste lucruri cu bucurie,
- să perseverezi.

Ce trebuie să facem sau să nu facem ca să urcăm pe treptele desfătării? Căci trebuie să recunoaștem că desfătarea este o treaptă mai înaltă a părtășiei cu Dumnezeu, și nu vine de la sine. Din cuvântarea lui Elifaz, iată ce pași ne sugerează el. Suntem în lov capitoul 22:21-26:

- *Împrieteneste-te cu Dumnezeu și vei avea pace. Atunci Cel Atotputernic va fi aurul Tău.... bogăția ta*” (v. 25).

- *Primește învățătură din gura Lui și pune-ți la inimă cuvintele Lui*

- *Întoarce-te la Dumnezeu și*

- *Depărtează fărădelegea din cortul tău. Atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta. Îl vei ruga și te va asculta*”.

Când ne desfătăm în Domnul, poate inima să dorească ceva care nu este compatibil cu voia Sa? Nicidecum. Sunt convinsă

că ea va cere doar ce este spre slava și Gloria lui Dumnezeu. Cum poți să te desfătezi în Dumnezeu dacă nu ai pace în inimă, dacă te îngrijorezi, nu primește învățătură din Cuvânt, nu vii la Dumnezeu și nu părăsești păcatul? Numai cine Îl iubește pe Dumnezeu poate să-și găsească plăcerea și delectarea în Dumnezeul mântuirii lui. În fiecare zi ne putem desfăta în Domnul, dar în mod special Dumnezeu ne-a dat o zi în care să nu facem altceva decât să-L sfințim pe Domnul, să-L slăvim și să ne răstignim plăcerile personale (așa cum scrie în Isaia 58:14).

Întrebarea mea pentru voi este cea pe care lov o pune prietenilor lui în cap. 27:10. Cel nelegiuit nu

are nicio nădejde când vine necazul și strâmtorarea peste el. Dar pentru voi, frații mei și surorile mele:

„*Este Cel atotputernic desfătarea voastră? Înălțați voi tot timpul rugăciuni lui Dumnezeu?*”. Și apostolul Pavel a fost pus împreună cu Sila într-un *lockdown* în închisoarea din Filipi. Dar în loc să se plângă de rănilor și vânătaile ce li s-au făcut, ei „*se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu*” (Fapte 16:25).

Mirele nostru este aproape să vină. Cum Îl așteptăm? Este timpul să ne rugăm mai mult, să-L cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, să ne îndrăgostim de El și de Cuvântul Lui.

Nu vreți să luăm aceasta ca o provocare pentru viața noastră?

DESPRE ISUS...

Prof. Univ. Dr. Dumitru Constantin Dulcan

Pentru mine, Isus este cel mai mare învățător al tuturor timpurilor. Eu nu cred în Isus doar pentru că așa am fost educat de părinți. Sunt un intelectual trecut prin școli, care a căutat să-și explice lumea. Dar dintre toate marile spirite care au trăit pe Terra (Buda, Confucius, Pitagora etc.), Isus are cea mai perfectă acoperire științifică. Pentru că absolut toate cuvintele Lui sunt perfect compatibile și deasupra științelor actuale.

Știți ce aduce Isus în plus față de Buddha? Nu numai iubirea, ci și iertarea. Este extraordinar! Ce înseamnă iertarea? Din punct de vedere spiritual, înseamnă pace și armonie. Din punct de vedere științific, știți ce înseamnă iertare? Înseamnă pur și simplu modificări la nivelul ADN-ului, adică al fundamentului nostru genetic. Înseamnă ștergerea programului patologic (modelul patologic de boală). Prin iertare, la nivelul ADN-ului, modelul negativ este pur și simplu șters și se instalează în corp o bună chimie și un echilibru energetic. E fantastic, e pur și simplu ca resetarea unui computer. Asta nu se poate șterge decât prin iertare.

Mai simplu spus, vreți să îți vindec o boală gravă? Împacă-te cu toți cei care te urăsc! Este exact mesajul Mântuitorului dat celor care veneau și cereau vindecare. Isus ar fi putut zice „*Eu te-am vindecat*”, dar a ales să spună „*crede-ți că te-a vindecat*”. Când crezi, îți mobilizezi toate mecanismele de vindecare.

Dar a ști că Dumnezeu există nu e totul. Doar religia îți dă trăirea emoției transformatoare, acea deschidere a sufletului prin care trăiești cu adevărat relația cu Dumnezeu. Nu doar mersul la Biserică e important, ci și puterea rugăciunii, pe care o poți aduce oriunde înaintea lui Dumnezeu.

Iată, după 2000 de ani, explicat acest fantastic îndemn al lui Isus, iertarea prin genetică. Realizați că ceea ce spun eu este un adevăr, că Isus este cel mai mare învățător al tuturor timpurilor? Eu discut despre Isus nu din punct de vedere teologic, pentru că nu este nici competența și nici datoria mea, eu discut despre Isus din punct de vedere al omului de știință, de cunoaștere științifică. Faptul că astăzi putem explica toate cuvintele lui Isus prin termenii științelor moderne, mie mi se pare extraordinar de important. După 400 de ani de dispute între știință și religie, noua știință vine să confirme religia, existența Divinității.

Vera Luminița Ciurduc/Facebook

PERICOLELE HALLOWEEN-ULUI

31 Octombrie - Halloween - o sărbătoare păgână pe care o practică și mulți creștini care nici habar nu au ce este aceasta. Iată mărturia, pe scurt, a unui om care are cunoștință de aceste ritualuri demonice:

Înainte de a-și deschide miraculos inima în fața Evangheliei, John Ramirez a fost înalt preot în Templul Satanic. El a împărtășit într-un articol pentru *CharismaNews.com* povestea implicării sale în satanism și rolul acestuia în sărbătoarea Halloween-ului, avertizând părinții de pericolele sale.

Deși unii creștini cred că a le permite copiilor să se deghizeze în demoni și a merge pe la case strigând „ne dați ori nu ne dați” sunt lucruri inofensive, Ramirez are un alt punct de vedere despre acest lucru.

John a povestit cum el și logodnica sa, ambii implicați în satanism, au ales ziua de Halloween să se căsătorească. „Îmi amintesc de noaptea din 31 octombrie 1987, când am avut cea mai diabolică nuntă din lume. Împreună cu logodnica mea am decis să ne căsătorim în ziua de Halloween, într-un ritual demonic care a durat toată noaptea, iar clopotele de nuntă s-au auzit până la porțile iadului”, a scris el.

El îi avertizează pe creștini că este imposibil să separe originile întunecate ale Halloween-ului de practicile aparent inofensive ale zilelor noastre.

„Ca închinători ai diavolului, Halloween-ul era foarte special pentru noi și așteptam cu nerăbdare să îl sărbătorim pentru că știam implicațiile și puterea întunecată din spatele acestei zile. Ar fi ca și cum aș întreba astăzi pe credincioși: «Cât de importantă este Vinerea Mare și Duminica Învierii pentru tine?». Halloween-ul are atât de multă importanță pentru cei ce locuiesc în lumea întunericului.”

Ramirez crede cu tărie că în niciun caz creștinii nu ar trebui să ia parte la această sărbătoare, nici măcar dacă îi dau alt nume precum „Ziua Recoltelor” sau orice altă versiune creștină similară cu Halloween-ul.

„Singura recoltă pe care ar trebui să o sărbătorim este recolta sufletelor”, scrie el.

Sursă: ChristianHeadlines.com

STUDIUL DIN EPISTOLA APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE EFESENI

(continuare de la pag. 16)

Păstor Beniamin Fărăgău

La fel se întâmplă și în familie. Vom fi de folos pentru zidirea familiei în măsura în care fiecare dintre noi se dă lui Cristos și se pune la dispoziția lui Cristos; în termenii lui Pavel, pe măsură ce fiecare dintre noi se „încheagă” cu Cristos.

Scriind Bisericii din Corint, Pavel afirmă că în alergarea noastră spre ziua întâlnirii cu Cristos, resursa lui Dumnezeu pentru a ne garanta că vom fi sfinți și fără prihană înaintea Lui sunt darurile duhovnicești, adică „arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Cor. 12:7). Trupul își primește deci creșterea doar în măsura în care suntem închegați cu Cristos în așa fel încât Duhul să aibă libertatea să se arate prin noi spre folosul celui de lângă noi.

Să fie oare mai puțin important în familie decât în Biserică adevărul rostit de Pavel în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”?

Chipul lui Dumnezeu se definește în relații. Iar pentru că Domnul Isus Cristos a venit să-L proslăvească pe Tatăl, în măsura în care Îl vom lăsa să locuiască și să lucreze prin noi, El ne va ajuta prin puterea Duhului Sfânt să transformăm mai întâi familia, iar apoi și Biserica într-un loc în care să strălucească chipul și frumusețea lui Dumnezeu.

Cât cântărește

Rugăciunea?

Autor: Anonim

Se spune că această istorie este reală. Într-o zi, într-un magazin a intrat o femeie necăjită cu o față foarte slabă și uscată și i-a rugat pe băcan să-i dea niște produse, ca să poată să pregătească mâncare pentru copii săi. El a întrebat femeia, câți bani are. Ea a răspuns:

- Bărbatul meu a murit la război. Nu am nimic, în afară de rugăciune.
- Negustorul a zis nepăsător:
 - Scrieți-o pe hârtie, și și-a văzut mai departe de lucru.
- Spre mirarea lui, femeia a scos din buzunar o bucată de hârtie și i-a dat-o negustorului. Ea a zis:
 - Am scris-o în această noapte, când aveam grijă de copilul meu bolnav.

Negustorul, luat prin surprindere, a luat foaia din mâna femeii, neștiind ce trebuie să răspundă.

Deodată i-a venit o idee. Fără să citească rugăciunea, el a pus foaia pe cântar și a zis:

- Să vedem cât cântărește rugăciunea ta.

A pus pe celălalt taler al cântarului o pâine, și, spre mirarea lui, săgeata cântarului nu s-a mișcat din loc. Nu înțelegea ce se întâmplă, de ce săgeata nu s-a mișcat din loc, dar în tot același timp foarte repede puneau alte produse alimentare pe cântar. Negustorul s-a roșit la față, și din cauza aceasta s-a mâniat și mai mult. La urmă a murmurat:

- Bun, aceasta este tot ce poate suporta cântarul. Iată o pungă, puneți aceste alimente și poți să pleci...

Suspinând, femeia a luat punga și a început să pună în ea toate produsele alimentare, ștergându-și lacrimile cu mâna. Negustorul a încercat să nu privească, dar fără să vrea, a observat că a mai rămas puțin loc liber în pungă. Și, fără să zică ceva, a pus deasupra o bucată mare de brânză. El nu a văzut zâmbetul timid de mulțumire care i-a luminat ochii ei umezi, ca răspuns la bunătatea negustorului.

Când femeia a plecat, negustorul s-a apropiat de cântar scărpinându-se în cap, uimit de ceea ce s-a întâmplat. Și... a găsit răspunsul. Cântarul era stricat.

Au trecut anii. Deseori negustorul își aducea aminte de acest caz și nu știa ce să creadă. „De ce rugăciunea acelei femei a fost deja scrisă și era pregătită să-i împlinească cerința? De ce femeia săracă a venit anume atunci, când cântarul era stricat? Ce l-a făcut să nu observe defectul cântarului, și de ce a continuat să pună produse pe cântar când pe talerul celălalt al cântarului era pusă doar o bucată de hârtie?”

Negustorul nu a mai văzut-o pe acea femeie niciodată, și niciodată înainte nu a mai văzut-o până în acea zi. Nu a uitat-o, dintre miile de cumpărători care s-au perindat prin fața cântarului său. El știa că acel caz nu a fost roada imaginației sale, căci a păstrat acea foaie de hârtie cu rugăciunea acelei femei:

„Te rog, Doamne, dă-ne nouă pâinea cea de toate zilele”.

„Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; făcă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi...”

(Matei 6:9-11)

<https://www.resursecrestine.ro/marturi>
Traducere: Repalov Veaceslav

Această formă de amăgire în prezicerea viitorului pare nevinovată în ochii multora. Cunosc pe cineva care citește Biblia și nu ar vrea să ajungă în iad, dar e stăpânit de astrologie în toată gândirea sa. Dumnezeu spune și despre astrologie că e o urâciune. Când a profetizat prin proorocul Isaia pedepsirea copiilor lui Israel pentru păcătoșenia lor, Dumnezeu le-a zis: „Să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile cele noi, ce are să ți se întâmple” (Isaia 47:13). Aici e o provocare făcută astrologilor. Dicționarul enciclopedic al lui Candrea și Adamescu dă următoarea definiție astrologiei:

„Pretinsă știință de altădată, care credea că există o legătură între viața omului, între întâmplările de pe pământ și între stele, și că observându-se acestea, se poate cunoaște soarta cuiva și prezice viitorul”.

Astrologia a cunoscut vremuri de înflorire îndeosebi în Asiria și în Babilon. Astrologii se orientează după mișcarea planetelor și zodia în care te-ai născut, ca să îți ghicească ce soartă vei avea. Planetele erau considerate zei și poartă denumirea de zei: Jupiter, Saturn, Mercur, Marte, Venus, Neptun, etc. Astrologia căuta să întrebe creatura, înlăturându-L pe Creator. Astrologia duce la fatalism, adică dacă te-ai născut în zodie rea, caracterul tău și toată soarta vieții, orice ai face, îți va fi rea. Dar Biblia spune și experiența dovedește că aceasta e o minciună, căci și cel mai rău poate fi înnoit de Duhul Sfânt și poate avea o soartă frumoasă.

În scurgerea vremii, astrologia aproape că s-a pierdut, doar unii din regi sau conducători căutau să aibă pe lângă ei astrologi. În vremea noastră s-a petrecut o redeșteptare a astrologiei și ea a depășit cu mult astrologia Babilonului. Acolo doar împărații și marii demnitari îi consultau pe astrologi, pe când astăzi amăgirea astrologiei s-a răspândit peste tot, ca niciodată în istorie. În Statele Unite sunt vreo 10.000 de astrologi, iar în celelalte țări sunt vreo 15.000 care se ocupă cu astrologia. Horoscoape care îți prezic viitorul sunt publicate zilnic în peste 300 de ziare. Există agenții de astrologie care tipăresc lunar peste 30.000 horoscoape personale computerizate. Pe terenul a 2000 de Universități din SUA se găsesc chioșcuri care, cu ajutorul horoscopului, caută să

ghicească studenților viitorul. Există chiar și un serviciu telefonic de 24 ore pe zi, care te servește cu horoscop scos din computer. Astrologia a invadat lumea noastră. Chiar mulți credincioși sunt ispitiți și caută să-și știe horoscopul lor. Horoscopul a ajuns atât de obișnuit încât li se pare o nimica toată să consulte astrologia. E o amăgire cum n-a cunoscut pământul. Amăgirea prinde tocmai prin faptul că astrologia nu mai e considerată ca fiind păcat. Dar ea e o încălcare conștientă a ceea ce a spus Dumnezeu.

Dr. James Kennedy, în cartea sa „*The Real Meaning of the Zodiac*”, Florida 1989, un studiu asupra astrologiei, la pag.9 și 10, demască minciuna lui satan. El scrie: „Distorsionarea, această falsificare satanică a proclamării originale a Evangheliei, este într-adevăr tragică. Întotdeauna satan a fost marele falsificator, marele amăgitor care a înșelat lumea să se încreadă mai degrabă în semn decât în ceea ce a vrut Dumnezeu prin acel semn. De exemplu: Dumnezeu a creat Biserica să proclame Evanghelia. Dar prea mulți au ajuns să se încreadă în Biserică pentru mântuirea lor. Ei caută să găsească „*adevărata Biserică*”, una care să-i mântuiască. Nicio Biserică nu va mântui pe nimeni. Biserica arată spre Cristos, singurul Mântuitor al omului. La fel, la Cina Domnului, Cristos ne-a dat marele simbol pipăibil al morții Sale pe cruce. Trupul Său frânt și sângele Său vărsat ne îndrumă la ispășirea Sa pe cruce pentru toți în care noi trebuie să ne încredem pentru mântuirea noastră. Dar în loc să facem aceasta, să ne încredem în semnificația Cinei, milioane se încred în sacrament, în pâinea și vinul de la Cina Domnului ca fiind singura lor speranță de mântuire. Evanghelia în stele este un alt exemplu de pervertire de către satan a mesajului original al lui Dumnezeu. În loc să se încreadă în Cristos, spre care așa de glorios ne îndreaptă stelele, cei ce practică astrologia se încred în stele. Moderna corupție a astrologiei exprimă ideea că un fel de puteri magice, misterioase și supranaturale emană din cămarile zodiacului, care afectează și controlează viața oamenilor. Aceasta e o minciună a satanei, care va distruge pe orice suflet care o crede”.

Dragii mei, tineri mai ales, nu intrați în capcana diavolului. Feriți-vă ca de focul iadului!

Pitt Popovici

RĂBDAREA

Un copil, la grădiniță, încearcă să își încalțe cizmulițele. Pentru că nu se descurcă, a cerut ajutorul educatoarei. Cu tot trasul și împinsul, cizmulițele nu voiau nicidecum să intre. Până când a reușit totuși să îl încalțe, educatoarei i-au apărut broboane de transpirație pe frunte. De aceea aproape că i-au dat lacrimile când copilul i-a zis:

- Doamnă, dar sunt puse invels...
Într-adevăr, erau puse greșit...

Nu a fost cu nimic mai ușor să îi scoată cizmulițele decât să i le pună, totuși a reușit să își păstreze calmul până când cizmulițele au fost iar încălțate, tot cu sudoare pe frunte, dar de data aceasta așa cum trebuia.

Însă atunci băiețelul a zis:

- Cizmulițele astea nu sunt ale mele!
În loc să țipe la el: „De ce nu mi-ai spus?“, educatoarea și-a mușcat buza și încă o dată s-a chinuit să îl descălțe.

Când s-a terminat chinul descălțatului, băiețelul i-a spus:

- Sunt cizmulițele flatelui meu. Mama mi-a zis să le încalț pe astea azi.
Acum ea nu mai știa ce să facă... Să plângă sau să râdă?
A reușit totuși să strângă suficientă răbdare pentru a se lupta din nou cu cizmulițele.

Când, în sfârșit, l-a încălțat, înainte de a-l trimite afară la joacă, l-a întrebat:

- Și acum, unde îți sunt mânușile? Trebuie să ți le pun în mâini ca să poți pleca afară!
- Le-am băgat în cizmulițe ca să nu le pield...

Roman Adriana Sandu/facebook

Ce școală-naltă...

Costache Ioanid

Ce școală-naltă-i bătrânețea,
E cea din urmă facultate....
În ea înveți, nu cum se-adună,
Ci cum se lasă-n lume toate.

Talent, putere, frumusețe,
Tot ce te-mpodobeă odată,
Se scutură ca trandafirii
Mușcați de brumă și de zloată.

Vezi din oglindă în oglindă
Un chip străin, și ți se pare
Că totul e un joc de cioburi
Și de oglinzi deformatoare.

Și totuși, dacă fața-i strâmbă,
Iar pașii-mpleticiți și grei,
Tu simți mereu o așteptare,
Un freamăt lin de porumbei.

Și dacă treci prin școala toamnei
Și-a-nfioraților nămeți,
Tu știi c-ajungi bogat și tânăr
La poarta nesfârșitei vieți.

Să vezi cum cresc cei noi asupra-ți...
Să fii lăsat tot mai departe....
Să strângă lumea pentru clipă
Tu, pentru dincolo de moarte....

Să poți păstra în suflet pace
Când ești ca marmora sub daltă,
Să pierzi orice, dar nu nădejdea,
Ce har măreț, ce școală-naltă!

A close-up photograph of a hand pulling a large, rusty metal ring from a wooden door. The ring is thick and has a circular shape with a smaller ring inside. The wood of the door is weathered and has several holes. The hand is light-skinned and has a small red mark on the back.

What would you do...?

What would you do...?

if Jesus came to spend some time with you?

What would you do
if Jesus came to your house to spend a day or two?
If He came unexpectedly I wonder what you'd do...

When you saw Him coming would you meet Him at the door
With arms outstretched and welcome to your Heavenly Visitor?
Or would you need to change some things before you let Him in,
Like burn some magazines and put the Bible where they'd been.

Oh, I know that you'd give your nicest room to such an Honored Guest
And all the food you would serve to Him would be the very best.
And you'd keep assuring Him that you were glad to have Him there,
That serving Him in your home was a joy beyond compare.

But what about your family conversation, would it keep up its normal pace?
And would you find it hard each meal to say a table grace?
Would you be glad to have Him stay forever, on and on?
Or would you sigh of great relief when finally He had gone?

You know it might be interesting to know the things you'd do
if Jesus came in person to spend some time with you.

What would you do?

What would you do?

*Single by Porter Wagoner
Nashville, Tennessee - 1955*

O, VINO, MIRE PREAIUBIT!

Valentin Popovici

Isuse, Preaiubite Mire,
Pe veci cu har împodobit!
Te chem setos de-a Ta iubire,
O, vino, Mire Preaiubit!

Demult, în zorii dimineții
Aveam buchetul înflorit,
Credeam că-n vremea tinereții
Vedea-voi chipul Tău slăvit.

Te-am așteptat în ceasuri grele,
Sub jugul zilei istovit;
Tu, visul visurilor mele,
Te-am așteptat, dar n-ai venit...

Azi Te aștept la înserare,
Mă uit spre zări în infinit,
Și vreau cu-atâta-nfrigurare
Să-Ți spun cu drag: *Bine-ai venit!*

Se lasă noaptea în cetate
Și toți în jur au adormit;
În ceasul străjilor de noapte
Te-aștept cu dor nemărginit...

De-atâția ani, fără-ncetare,
Te-am așteptat și Te-am dorit;
Te chem din nou dintr-o vâltoare:
O, vino, Mire Preaiubit!

Va fi atunci o sărbătoare
Cum n-am visat și n-am gândit,
Cu strălucire și splendoare
În veacul fără de sfârșit!

Cu in subțire îmbrăcată
Mireasa Ta s-a pregătit,
Te cheamă azi înlăcrimată:
O, vino, Mire Preaiubit!

Doamne, dacă prin absurd...

Maria Luca

Doamne... dacă prin absurd
Într-o zi m-ai întreba
Care-i dorul meu ascuns,
Care e dorința mea,

Nu ți-aș spune despre vise
De mărire și putere,
Nu ți-aș cere bogăția
Lumii, ce odată pierе.

Ci, cu cerul și pământul
Te-aș ruga Părinte Sfânt
Să lași pace și iubire
Peste-acest bătrân pământ.

Căci mi-e dor... mi-e dor de-o lume
Unde dragostea domnește,
Unde iarna nu ucide
Și focul nu pârjolește.

Și mi-e dor... mi-e dor de oameni
Ce nu uită a iubi,
Ce au învățat să ierte
Și frumos știu a trăi.

Doamne, dacă într-o zi
Prin absurd m-ai întreba
Care-i dorul meu ascuns,
Care e dorința mea;

Vreau o lume minunată,
Plină de a Ta iubire
Și o viață unde pacea
Înflorește-n fericire!